

ДВІ ЖІНОЧІ ДОЛІ. РІЗНІ І ТАКІ СХОЖІ

Із болем у серці ми щоразу наближаємося до цієї дати. І скільки б років не сплило, але 15 лютого 1989 року завжди ятрить душу та серця тих, хто воював на афганській землі, і хто втратив там найдорожче – сина, чоловіка, батька. Минуло 24 роки. Виросло нове покоління, сповнене новими ідеями, суспільними змінами. Але щоразу всередині лютого ми знову і знову повертаємося до дня, який для багатьох радянських родин розділив життя на «до» і «після», залишивши після себе нестерпний біль та чорно-білі світлинки молодих, усміхнених хлопчиків, таких милих і дорогих серцю.

Анастасія Маливанчук

Як сьогодні живуть родини загиблих військовослужбовців? Що турбує їх? Дві жінки, дві долі, об'єднані горем. У однієї загинув чоловік, у другої – син. Як попередження напередодні загибелі близьких людей – сновидіння. Студентці та молодій мамі новонародженої донечки Олені Гаврилюк приснився сон: коханий Сергій несе її на

Сергій Гаврилюк під час навчання у військовому училищі

руках по встеленому квітами полю у весільній сукні, а скрізь квіти, квіти... і в її руках теж. Поділилася відінням подрузі прямо під час заняття в інституті. А у відповідь: «Це поганий сон». Та хіба вірилося? Ще трішки і вони мали зустрітися, бо у Сергія мала бути відпустка, і Олена та вся їхня родина з нетерпінням чекали на його. Проте не сталося. Один-єдиний син в сім'ї Гаврилюків загинув. «За виявлені мужність і героїзм при виконанні міжнародного обов'язку у Демократичній Республіці Афганістан лейтенант Радянської Армії Гаврилюк Сергій Вікторович нагороджений орденом Червоної Зірки. (Посмертно)». Ось так коротко і сухо.

Гаврилюк Сергій Вікторович, уроженець м. Крижопіль, Вінницької обл., лейтенант, загинув 05.04. 1985 р. Нагороджений орденом Червоного Прапора та орденом Червоної Зірки – посмертно.

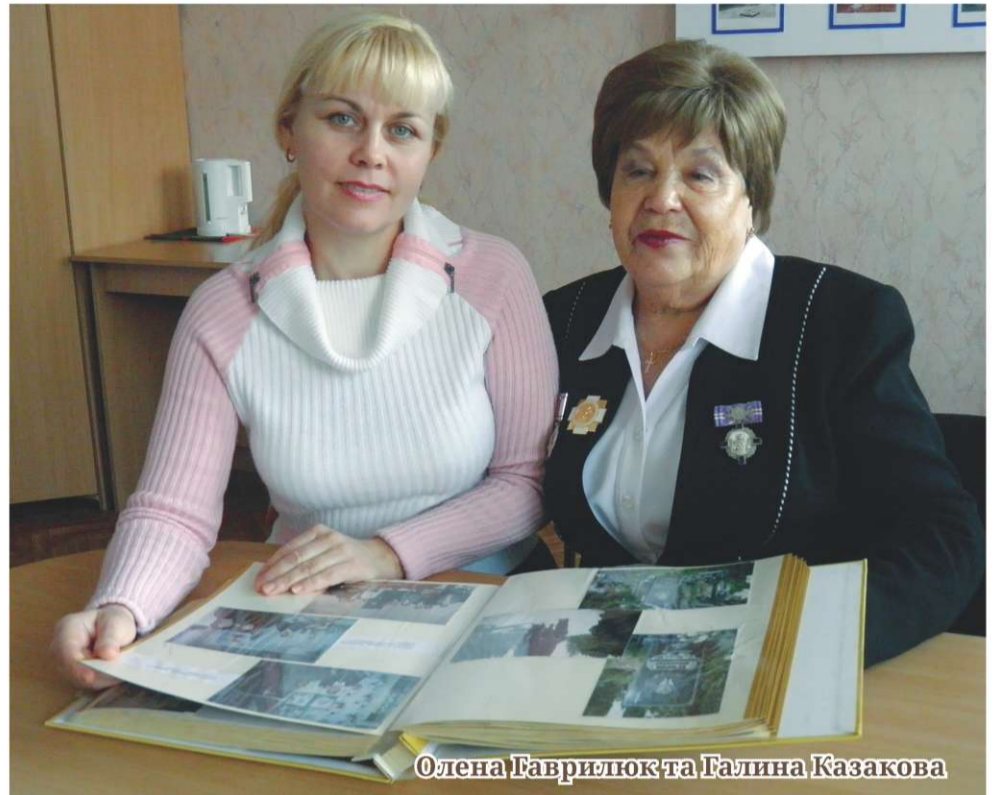
Гаврилюк Олена Миколаївна, вдова, голова Київського обласного комітету сімей військовослужбовців, загиблих в Афганістані та інших закордонних країнах. Їй, як очільниці комітету, доводиться не тільки гамувати власний біль, а й допомагати іншим, особливо батькам, літнім людям, які так і не змірилися з утратою синів. У Київській області загинуло 132 воїнів-афганців. Сьогодні тут проживає 90 родин загиблих інтернаціоналістів і 12 удів.

Кожна з афганських дружин так і не знайшла своєї другої половини.

У 1996 р. за ініціативою родин загиблих та керівництва Київської області було створено обласний комітет сімей військовослужбовців, загиблих в Афганістані та інших закордонних країнах. Громадська організація стала тим дієвим органом, який уже 17 років поспіль допомагає родинам, що втратили годувальників, в основному батькам загиблих воїнів-афганців. Сьогодні це люди похилого віку, хворі, які потребують уваги та допомоги.

- Для наших родин має бути переглянута оплата за комунальні послуги, а саме: ми пропонуємо скасувати оплату комунальних платежів. На сьогодні родини загиблих сплачують за ком.послуги 50%, тоді, коли ті, хто повернувся чи є інвалідом, маючи статус учасника бойових дій, сплачують тільки 25%.

Нарахування до пенсій теж з

Олена Гаврилюк та Галина Казакова

великими перекосами. Не так давно ми виявили, що нам нараховувалася надбавка до пенсії не за загиблого, а за померлого, а це недорахування близько 150 грн.

У 2011р. за активну роботу комітету Олену Гаврилюк було нагороджено **орденом княгині Ольги III ст.**, а до цього - орденом священного синоду із нагоди відзначення 1020-річчя хрещення Русі.

Колега Олені Миколаївни – **мати загиблого Казакова Галина Сергіївна**, голова Білоцерківського міського комітету сімей військовослужбовців, загиблих в Афганістані та інших закордонних країнах. У Білій Церкві та Білоцерківському районі загинуло 25 воїнів-інтернаціоналістів.

Казаков Андрій Володимирович, уроженець м. Новосибірськ, старший лейтенант. Загинув 20.03.1985 р. Нагороджений трьома орденами Червоної Зірки та орденом Червоного Прапора.

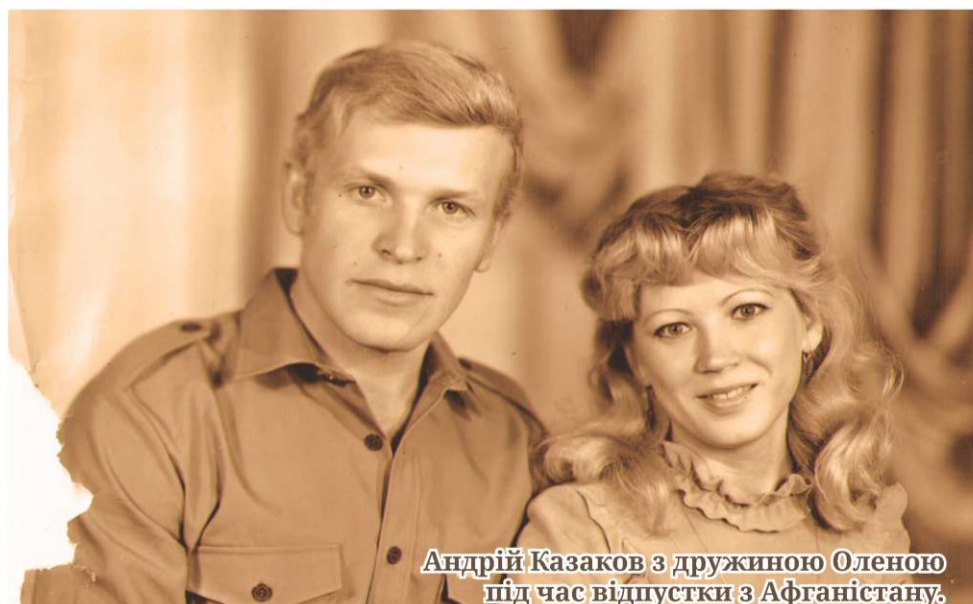
Його з нетерпінням чекали дома батьки та вагітна дружина. Дворічне відрядження закінчилося.

Проте не сталося. У вертоліт втрапив «стінгер». Материнське серце передчувало біду, бо, їдучи вранці на роботу у тролейбусі, раптово і навзрид розплакалася,

та так, що не в силі спинитися. А напередодні їй приснилося, що стоїть вона перед дзеркалом і стриже собі волосся. Через кілька днів принесли повідомлення про загибель сина. Тільки їй відомо, як вистояла і як вижила після важкої втрати. Аби не залишатися наодинці зі своїм болем, поринула в роботу, а в 2000 р. очолила міський комітет сімей загиблих в Афганістані. За активну роботу організації торік її було нагороджено **орденом княгині Ольги III ст.**, трохи раніше орденом священного синоду з нагоди відзначення 1020-річчя хрещення Русі та відзнакою міського голови за сприяння та допомогу сім'ям загиблих.

«Нас об'єднало одне горе. Підтримка один одного - те, що необхідно кожній сім'ї, яка втратила свою дитину. Це тримає нас на землі», - говорить Галина Сергіївна. Горе і радість, кажуть, ходять поруч. Радістю стало те, що її онучка вийшла заміж, а не так давно Галина Сергіївна стала ще двічі прабабусею. Її активності можна тільки дивуватися. Вона тісно співпрацює і є активним членом Академії пенсіонерів, клубу «Землянка», клубу «Карола».

Разом із Оленою Миколаївною Гаврилюк та музично-вокальною групою «Гашакор» вони часто бувають у навчальних закладах, розповідають дітям про трагічні події з афганського минулого, про своїх рідних, їхніх однополчан і мусульманську країну, яка донині відлунує болем. Їм не байдуже, яким виросте молоде покоління, чи берегтиме нехай і трагічні, але такі важливі сторінки в історії країни. І Олена Миколаївна, і Галина Сергіївна вважають найголовнішим своїм завданням - зберегти пам'ять про тих, хто мужньо пройшов через жорна афганських подій, хто не втратив віру, хто підтримує традиції непорушного бойового братерства, один одного, допомагає сім'ям своїх загиблих фронтівих товаришів та бере активну участь у громадському житті міста.

Андрій Казаков з дружиною Оленою під час відпустки з Афганістану.